

Anul II, nr. 3 (6)
sept-oct 2012

Codul lui Rebreanu

Deci, încep prin a ura bun venit generației de exilați...ăăă...boboci (n-am ce face dacă e primul an în care aveți toți clasele în generală, ghinion).

Probabil vă întrebați cu ce se mănâncă viața de rebrenist. Păi, eu, care am luat-o pe același drum acum 4 ani, aș zice că sunteți norocoși, deoarece viața mea de licean a început cu o ploaie. În rest, veți avea de suportat multe ore plictisitoare (pentru unii), dar mereu se găsește ceva de făcut. Și, ca întotdeauna, nivelul de plăcere sau atenție dedicat fiecărei materii depinde de prof sau de direcția pe care rebrenistul X, în cazul de față boboc, vrea s-o ia în viață

după cei 4 ani de „chin” care de fapt vor trece mai repede decât vânturile unei ierni urâte și vor fi considerați cei mai frumoși ani, indiferent de „poziția” socială pe care o are în liceu (nu totul se rezumă la popularitate și poate unora le place să stea în umbră). Cât despre cei care deja au ajuns la „level” superior, țineți bine de ce ați făcut și nu lăsați competiția să distrugă prietenii (până la urmă poți fi „fabulous” și fără note maxime).

And, to end this(cam greu pentru elevu' de bilingv să vorbească numai în română), gândiți-vă ce e mic, negru și bate la „ușe”; chiar dacă pentru unii poate fi un pitic al dracului de luminos, depinde de voi.

Yondy
(now to be known as The Smokin' Dutchman)

Cuprins

Codul lui Rebreanu
Anul II, nr. 3, sept.-oct. 2012

Bun venit!, Yondy.....	1
Tabăra „Tinere condeie“, Ancuța Bora.....	4
Gaga uuu la laaaa, Adela.....	6
WSW, Patricia Lorințiu.....	7
Serialul: Anatomia lui Grey.....	9
Cititorul, Bernhard Schlink.....	10
Cercul secret, L.J. Smith.....	10
Misery, Stephen King.....	11
La răscruce de vânturi, Emily Bronte.....	11
Cadavrul de pe Nil, Agatha Christie.....	12
Muze, Ilinca Mare.....	13
Pseudo-amintiri, Ilinca Mare.....	13
Dispariție, Anamaria Clujan.....	14
Fără sens, Maria Ionașcă.....	14
...noapte. Se desfrunzesc coșmarurile, Ancuța Bora.....	15
Paramnezii (I), Ale Te.....	16
Oare de ce cade ploaia, Heri.....	18
Diavolul poate plânge (II), Yondy.....	19
O tipă roșcată, Denisa Pintiuță.....	20
Bloody waltz (I), Alecto Nightray.....	21
Arta de a iubi (I), Melii.....	23
Din jurnalul unei proaspete studente, Bea.....	25
Cum să desenăm un ... Chibi, Theea.....	26
Torchlight, Van Gay.....	28
Interviu cu un ... profesor.....	30
Test de personalitate.....	31
Rebus.....	34
Sudoku.....	36

- Teodora Buhos -
- Maria Bodiu -
- Anamaria Clujan -
- Maximiliana Gagea -
- Oana Marian -
- Bogdan Mic -
- Alexandra Molnar -
- Denisa Pintiută -
- Doris Precup -
- Mădălina Timiș -
- Alexandra Nadina Turcu -
- Ionuț Turcu -
- Alexandra Turdean -

coordonator Alina Creț

Codul lui Rebreanu = ISSN 2247 - 8248

Mulțumim Asociației „Rebis”
pentru sprijinul acordat în editarea revistei.

De prin vacanță

Codul lui Rebreanu
Anul II, nr. 3, sept.-oct. 2012

**Tabăra „Tinere condeie”,
Muncel, septembrie 2012**

Toamnă. Poezii. Emoții.

Toamna, se desfrunzesc amintirile. E frig, iar eu mă cuibăresc în suflet, în singurătate și în nostalgie, unde mi-e cald și bine. Amintirea taberei de poveste de la Muncel, din mijlocul pădurilor ieșene – la care am participat alături de doamna profesoară Daniela Fulga – a rămas vie în sufletul meu. Este vorba despre tabăra națională de creație „Tinere condeie” de la Muncel, județul Iași, care s-a desfășurat între 1-8 septembrie 2012.

Elevi, profesori, cu toții am servit în fiecare zi câte două porții mari de cenac – la ora 10, respectiv la ora 17. S-a servit literatură pe pâine, sub formă solidă sau lichidă – proză, poezie, teatru și eseu. Astfel, micii câștigători ai concursului

„Tinere condeie” (al cărui președinte este domnul prof. dr. Tudor Opreș), inițiați în arta cuvântului și-au expus o mică parte din sufletul lor. Sunt convinsă că, atât proza, cât și poezia, reprezintă o oglindire a sinelui profund al fiecăruia dintre noi, ele punând accentul pe introspecție. Ca dovadă stau emoțiile la recitarea propriilor creații. Mărturisesc că am fost plăcut impresionată de prestația colegului meu, Drăguț Emanuel (din Caracal), care își recita poeziile printre lacrimi. De fapt, elevii-scriitori din tabără provin din multe părți ale țării. Astfel, am cunoscut tineri din Cluj, Tulcea, Mehedinți, Buzău, Iași, Suceava și Alba.

După prezentarea propriilor creații, urma o lungă dezbatere între profesori, dar și între elevi, la care fiecare dintre noi asculta cu atenție și emoție. Uneori, discuțiile erau aprinse, iar expunerea unor păreri diferite ducea la polemici. Toate acestea erau, însă, spre perfecționarea stilului micilor condeieri. În fond, toate cele 5 zile de tabără au constituit adevărate exerciții de citire, înțelegere și scriere de texte literare.

Timpul liber îl petreceam împreună jucându-ne sau chiar participând la unele discuții pe teme filosofice. În acest fel, s-au creat prietenii, care sperăm să dureze.

Joi și vineri, 6-7

Ziua de joi, 6 septembrie, a fost cu atât mai deosebită cu cât am vizitat Cetatea Neamțului, Casa Memorială „Ion Creangă” și mănăstirile „Neamțu” și „Văratec”. De asemenea, în ultima seară, s-a organizat o scurtă piesă de teatru, susținută de trei dintre colegii mei: Ioana Cioflânc (din Piatra Neamț), Drăgut Emanuel (din Caracal) și Elisabeta Maruseac (din Suceava), dar și una interpretată de profesorul Chincea (din jud. Caraș-Severin) și de o altă colegă, care este și autoarea piesei. Apoi, s-a cântat la chitară (Robert Brezoaie și Daniel, din Buzău) și cu vocea (Andrada Armatanov, din Tulcea).

Despărțire

Ne-am despărțit printre lacrimi – picăturile reci de ploaie și lacrimile fierbinți de pe fețele noastre. Pot spune că în această tabără s-au legat prietenii și chiar avem un grup pe facebook, unde putem socializa. Cu toții ne-am propus ca, în anul următor, să ne întâlnim în aceeași formulă. Dar tabăra propune un concurs! Așa că... să ne punem pe scris! În plus, fotografiile făcute împreună ne vor aminti de clipele frumoase petrecute la Muncel. Până la urmă, fotografia este o fericită întâlnire între lumină și suflet, dar textul literar rămâne cea mai importantă formă de autocunoaștere.

Ancuța Bora

Gaga uuu la laaa....

Încă o vară a trecut, ca de obicei mult mai repede decât precedentă, dar, cu toate astea, nu a fost timp de plictiseală. În data de 16 August a avut loc mult așteptatul concert Lady GaGa, la care au participat aproximativ 40.000 de oameni. În Piața Constituției din București a fost amenajată scena, în forma unui castel gotic pe care vedeta americană a concertat timp de mai bine de 2 ore, schimbând 20 de ținute. Diva a intrat pe scenă în aplauzele fanilor, la ora 8.30, călare pe un cal, purtând o rochie făcută din diamante și cântând Highway Unicorn (Road to love). Showul a fost foarte bine gândit, fiind realizat sub forma unei povești. Pe tot parcursul acestuia, vedeta și-a impresionat fanii prin decoruri, coregrafii și

jocuri de lumini, care au lăsat tuturor celor prezenți o amintire inedită (ca să nu mai zicem de vocea extraordinară a cântăreței).

Ea a cântat piese faimoase precum Bad Romance, Born this way, You and I și Poker Face - intrând într-o mașină de tocat carne. De asemenea, a cântat o melodie nouă, de pe viitorul album, numită Princess Die, la un pian aflat pe o motocicletă. După un efort de mai bine de 2 ore și replica așteptată toată seara "I don't speak Romanian but I can if you would like!" a sosit și finalul poveștii. Artista a bisat de 2 ori, prima piesă fiind Edge of glory. La al 2-lea bis diva a hotărât să împartă lumina reflectoarelor cu 2 copii norocoși, care au urcat alături de ea pe scenă. Înainte de a cânta ultima piesă, Marry the night, Gaga ne-a împărtășit cum la început cânta pentru 20 de persoane, apoi 50, 100 și, până să reușească să realizeze, a deschis ochii și a vazut în fața ei 40.000 de oameni.

Vedeta americană a fost impresionată de capitală, prin urmare a decis ca în ziua următoare să facă o plimbare cu cățelul prin Parcul Herastrău. În după-masa zilei de 17 august, Lady Gaga a părăsit țara noastră cu dorința de a se întoarce. Ea a declarat unor surse apropiate că vrea să revină cât mai curând, să viziteze castelul Bran și să afle cât mai multe despre Conte Dracula.

Adela

„Astronomia obligă sufletul să privească spre cer și ne conduce din această lume într-o alta.”, ne spune Platon. Ei bine, în perioada 4-10 octombrie, declarată de ONU „Săptămâna Mondială a Spațiului Cosmic” („World Space Week”), elevii Colegiului Național „Liviu Rebreanu” au reușit să demonstreze acest lucru, coborând o bucățică de Spațiu Cosmic printre colegii lor.

Proiectul „A Piece of a Universe in Our School” face parte dintr-un program internațional extins, și anume „World Space Week” și are ca tematică anul acesta spațiul, ca loc al siguranței și securității umane, aflându-se deja la o a 4-a ediție.

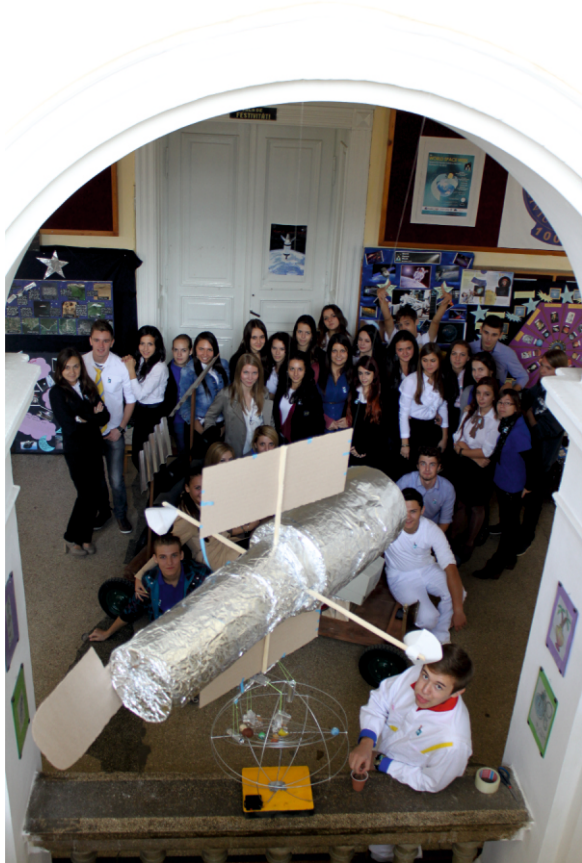
Tinerele stele ale universului acestei activități sunt membri ai Astroclubului M31, coordonați de doamnele profesor Carmen Ilea și Violeta Griga. De asemenea, clubul colaborează cu World Space Week Association și cu Agenția Spațială Română.

Deschiderea evenimentului a avut loc în data de 4 octombrie, când rebreniștii mici și mari și-au dat întâlnire în curtea colegiului și au transmis mesajele lor în ceea ce privește Spațiul Cosmic, susținând exploatarea acestuia în mod pașnic și benefic omenirii.

În plus, clădirea colegiului găzduiește o serie de expoziții foto, de machete, proiecte, existând chiar și un sistem planetar foarte detaliat și un vehicul lunar în mărime naturală, realizat de elevii Paul Istrate și Vlad Rauca, din clasa a XI-a C. Astfel, informația capătă un nou mod de implementare, fiind prezentată într-o manieră informală și atractivă. Elevii au fost plăcut surprinși să descopere că ceea ce au pregătit colegii lor sunt lucruri puțin cunoscute de către ei până în prezent deoarece acestea nu se aprofundează în școală. Și totuși, sunt lucruri care ne înconjoară și influențează viața pe Terra de milioane de ani.

În încheierea proiectului, aula sălii festive a fost gazda unei serii de prezentări de proiecte ale elevilor, despre planete și influența lor asupra noastră, a oamenilor, despre sateliți și astrologie, precum și o proiecție de film științific. La eveniment au fost prezenți atât elevi, cât și profesori ai Colegiului „Liviu Rebreanu”.

Rebreniștii promit ca începând cu anul următor să extindă acțiunile lor la o scară mai largă, prin colaborări cu mass-media, Consiliul Local al Tinerilor Bistrița și Consiliul Județean

De prin școală

Codul lui Rebreanu
Anul II, nr. 3, sept.-oct. 2012

al Elevilor Bistrița-Năsăud, urmărind să implice și să informeze în acest mod un număr cât mai mare de tineri și nu numai.

Nu uitați, noi și Universul sunt una și este important să îl cunoaștem și să îl înțelegem.

Serialul: Anatomia lui Grey

Cu o zi înainte să înceapă munca la Seattle Grace Hospital, Meredith Grey întâlnește un băiat într-un bar, iar Derek Shepherd, o fată într-un bar. Fata și băiatul din bar, Meredith și Derek, nu se cunosc, nu vor să se cunoască, considerând că o noapte împreună le e de-ajuns. Însă, a doua zi, stagiara Grey, fiica rebelă a unui doctor care a făcut istorie în lumea medicinei și, într-un final, și Alzheimer, și îndrumătorul Shepherd, un neurochirurg de talie mondială, proaspăt sosit din Manhattan, își dau seama că lucrează împreună.

Din acest moment începe cu adevărat mult vizionatul serial *Anatomia lui Grey*, care, în această toamnă, susținut de milioane de fani din întreaga lume, a reușit să ajungă la al nouălea sezon. Din momentul în care noul grup de stagiari aroganți, format din Meredith, Cristina, Izzie, George și Alex, intră pentru prima dată în spitalul din Seattle, încercând să se cunoască între ei, pentru a-și da seama cât de strânsă este

competiția, și să-și cunoască superiorii, pentru a afla pe lângă cine trebuie să se pună bine, ca să-și poată atinge scopul: să devină niște chirurghi buni, cei mai buni...

Pe parcursul acestor nouă sezoane, totul și toți se schimbă: Seattle Grace devine Seattle Grace Mercy West și chiar Seattle Grace Mercy Death (ca urmare a evenimentelor tragice ce se întâmplă acolo), stagiarii devin rezidenți, apoi îndrumători, apar personaje noi, doctorii se împrietenesc, primesc porecle (cine nu a auzit de McDreamy sau de McSteamy sau de Twisted Sisters sau de Nazista sau de Lexipedia sau de...?), se căsătoresc și divorțează sau divorțează și se căsătoresc, fac copii, adoptă copii, pierde copii, salvează copii, salvează vieți, mor sau supraviețuiesc unor accidente terifiante, pleacă, încearcă să plece, se întorc, (mai și) rămân...

În fiecare episod, dramele (sau, de ce nu, bucuriile) personale ale chirurgilor se împletesc, alternează cu (și, de multe ori, se și reflectă în) cele ale pacienților, oameni cu boli grave și, nu de puține ori, rare, oameni care își pun puțină speranță rămasă în cei din fața patului lor, îmbrăcați în halate albe, care sunt mereu în căutarea de soluții ingenioase pentru a-și salva pacienții și pe ei înșiși.

Fiecare episod începe și se încheie cu partea mea preferată din serial, un monolog rostit de Meredith, monolog ce are rolul de a dezvălui „tema” episodului respectiv, de a ne ajuta să cunoaștem viziunea despre lume a acestui personaj, dar și de a ne face să privim din altă perspectivă anumite aspecte ale vieții.

„Chirurgii sunt obsedați de control. Cu un bisturiu în mână, te simți de neoprit. Nu există teamă, nu există durere. Ai 3 metri înălțime și nu te atinge nimic. Și, pe urmă, ieși din sala de operație și toată acea perfecțiune, acel minunat control, se duce pe apa sâmbetei.” (Meredith Grey)

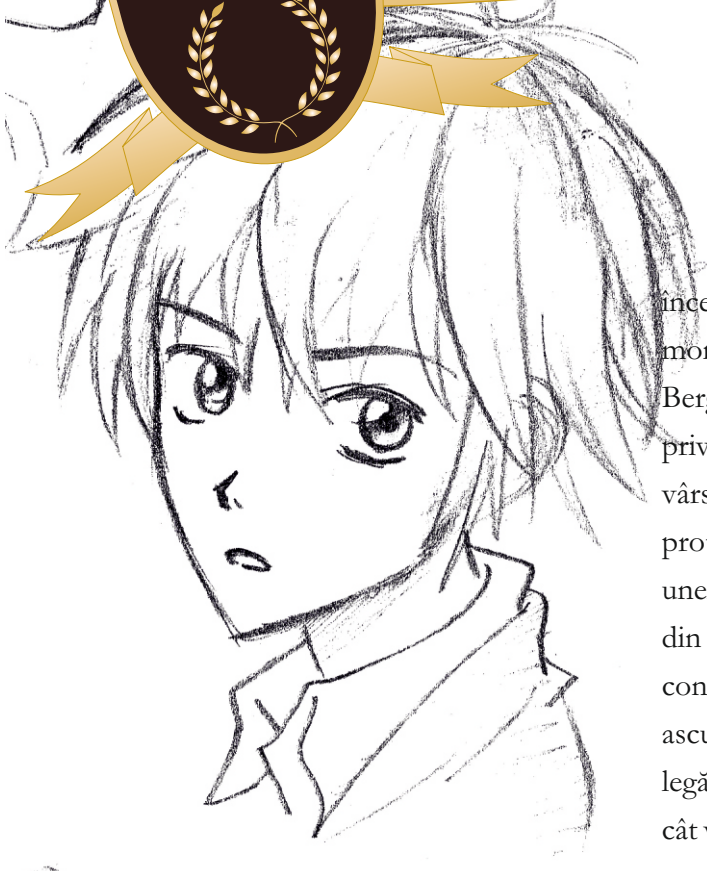
Ale Te

Știu ce ai citit aseară

Codul lui Rebreanu
Anul I, nr. 2-3, sept.-oct.
2011

Cititorul

„La cincisprezece ani m-am îmbolnăvit de hepatită”. Așa începe romanul scriitorului german: brusc, neașteptat, cu momentul care a schimbat cursul monoton al vieții lui Michael Berg. Datorită bolii lui, o întâlnește pe Hanna, o doamnă care, privită din perspectiva adolescentului frământat de neliniștile vârstei, pare fascinantă și care ajunge nu doar să-l inițieze pe protagonist în controversata lume a dragostei, ci și să-l supună unei noi experiențe: lectura cu voce tare. El, Michael, este cititorul din titlul romanului și iubitul colecționar de imagini în ipostaze considerate de el inedite ale femeii mai în vârstă. Ea, Hanna, este ascultătoarea devotată și iubita aparent disprețuitoare față de legătura dintre ea și băiatul devenit, cu ajutorul său, matur. Oare cât va dura această relație cu dublă înfățișare? Și ce eveniment îi va provoca finalul?

Ale Te

Cercul Secret

L.J. Smith

Seria de cărți „Cercul Secret”, oferită de autoarea „Jurnalelor Vampirilor”, prezintă o fascinantă poveste de iubire, mister și forțe întunecate, care o are în centru pe Cassie, elevă în clasa a IX-a în însoțita și călduroasă Californie. Aceasta este nevoită să se mute în morocănosul și sinistrul orașel New Salem, fiind, la început, terorizată la noua școală.

Însă, după ce o cunoaște pe Diana, viața ei se schimbă radical, deoarece ajunge să fie inițiată în Sabatul vrăjitoarelor ce a fondat New Salem și este atrasă în Cercul Secret, unde are parte de o aventură terifiantă și, totodată, captivantă.

Dar lucrurile încep să se complice cu adevărat abia atunci când Cassie se îndrăgostește de misteriosul Adam și este pusă în fața unei alegeri: va folosi forțele întunecate pentru a-și atinge scopul sau se va abține?

Mădă

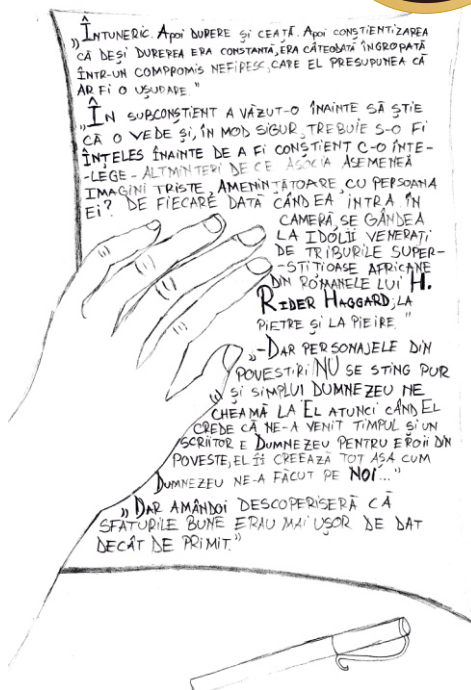
Misery

Stephen King

Paul Sheldon este autorul unei serii de best-sellere, a căror personaj principal este Misery Chastain. Aceasta are parte de un sfârșit tragic în ultimul roman, iar creatorul ei dorește s-o dea uitării. Însă, planurile scriitorului sunt date peste cap de un accident de mașină din care este recuperat de către cea mai înfocată cititoare a sa. Paul este forțat de aceasta să o readucă la viață pe Misery, dar metodele ei de-al determina să facă acest lucru nu sunt tocmai blânde. Scriitorul nu are de ales și se resemnează pentru o vreme. Însă, creșterea în intensitate a tensiunii duce la sfârșitul unuia dintre cei doi.

Maria

Radu M

La răscruce de vânturi

Emily Bronte

O poveste de dragoste ce reușește să te poarte înapoi în timp, mai exact în anii 1800.

Atunci când ești bolnav, afară este frig de creapă pietrele și pe deasupra, locuiești singur într-un imens conac, nu prea ai altceva de făcut decât să ascuți istorisirile menajerei despre trecutul localnicilor, iar, dacă fantomele acestora ți-au făcut și o vizită, ei bine atunci ai tot dreptul să fi intrigat.

Domnul Lookwood, un tânăr gentilom englez se hotărăște să ia cu chirie un frumos conac în ținutul Yorkshire, numit Thrushcross Grange. După o noapte petrecută la Wuthering Heights, (în traducere liberă „La răscruce de vânturi”) proprietatea lui Heathcliff, deținătorul conacului, o fantomă a trecutului îl intrigă peste măsură și astfel, în clipele de boală, el află povestea acesteia.

Este prezentat triumphiul amoros dintre Catherine Earnshaw, frumoasa mezină a respectatei familii Earnshaw, Edgar Linton, moștenitorul familiei Linton, și Heathcliff, copilul cules de pe stradă de tatăl Catherinei. Dragostea dintre Catherine și Heathcliff se transformă în ură, ce se răsfânge asupra familiilor lor pe parcursul a 20 de ani, copiilor lor fiindu-le destinată aceeași soartă.

Oare noua generație va fi în stare să rupă crudul „blestem” așternut asupra familiilor lor?

Oana

Știu ce ai citit aseară

Codul lui Rebreanu
Anul I, nr. 2-3, sept.-oct.
2011

Moarte pe Nil

Agatha Christie

O altă capodoperă a geniului lui Agatha Christie, presărată cu crime, dragoste și intrigă la tot pasul, ne duce de data aceasta în Egipt, un loc încărcat de istorie și mister.

Aflat într-o binemeritată vacanță, detectivul Hercule Poirot se găsește din întâmplare aruncat în mijlocul unei țesături de personaje cât se poate de diferite unele de altele, printre care și una dintre cele mai dorite femei din Anglia, împreună cu noul său soț – cel care nu demult fusese iubitul celei mai bune prietene ale ei. Când aceasta este ucisă în mod brutal, într-o conjunctură de circumstanțe oarecum ciudate, nimeni nu îți dă seama cine ar putea fi criminalul. Nimeni în afară de H. Poirot care, folosindu-și „micile sale celule gri”, realizează adevărul din spatele tuturor minciunilor și expune o realitate surprinzătoare pentru toți membrii croazierei, dar și motivul care a stat la baza unei astfel de fapte.

Andreea Trancă

Muze

Ilinca Mare

Îmi place albastrul ce se îneacă în portocaliu
vineri seara,
Orizontul rășfrânt în idei
de marți dimineața
Și cântecul galben înfășurat în copilărie
de miercuri de la amiază,
Însă, deși pare patetic, moleșeala greoaie
de joi după-masa
e cea mai dezordonată dintre muze.

Pseudo-amintiri

Ilinca Mare

Se spune că nu poți crea o amintire cu ceva ce nu există,
Dar, vezi tu, eu îmi amintesc în detaliu
Cum ne plimbam pe stradă numărând ambulanțele,
Când mi-ai spus că nu-ți plac măslinile,
Când ne-am luat vată de zahăr din parc și ne-am lipit degetele
deolaltă
Sau ce culoarea avea cămașa ta în dimineața aceea când a
plouat
cu găleata.
Și, culmea, astea nici nu s-au întâmplat!
Nici măcar nu te cunosc, dar îmi amintesc de tine.

Fără sens

Maria Ionașcă

Nu mi-e dor de nimeni.
De fapt,
Cine a inventat acest cuvânt
Probabil a fost
Un nimeni.
Cuvintele nu reprezintă nimic.
Sunt fade.
Eu le pot da culoare
Cu pensula tinereții,
Or le pot ascunde
În cutia bătrâneții.

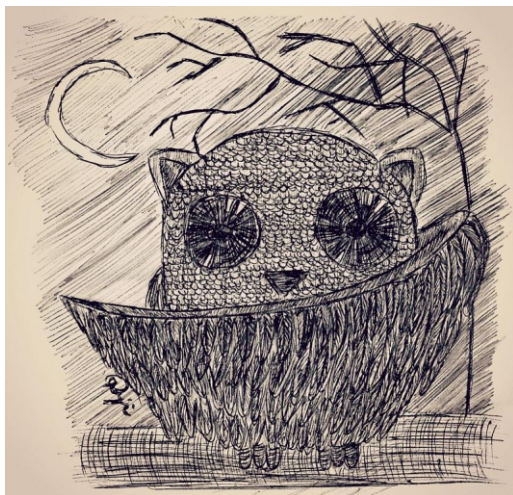
Înțelepciunea nu e o calitate
Atunci când te afli în floare vârstei,
La fel cum
energia scade, cu desăvârșire
În pragul învechirii trupești.

Nimic și nimeni
Sunt tovarăși mereu
Și prin ipocrizie
Pot însemna mai mult
Decât
totul absolut.

Dispariție

Anamaria Clujan

Își privea
propriul trup
acoperit de pământ
și de flori
proaspete
nuanțe verzui
începeau să-l acopere
era o combinație
vie cu una moartă
era el cel dus
acoperit de cele crude
toate udate de
lacrimi acide
strigat de
țipetele celor
care-l priveau
se ducea ușor
atât de ușor
își potrivea
locul în pământ
acoperit de flori și de lacrimi
simțea mirosul său infect
simțea cum se duce
atât de ușor.

...noapte. Se desfrunzesc coșmarurile

Ancuța Bora

... soarele nu mai răsare.
Mă lupt. Mă zbat.
Ghearele de gheață
mă lovesc în coapsă
și gândul durerii încremenește
în mine.
Fierberea de moarte
a nopții impure.
Două umbre de copaci
se răstoarnă peste mine.
Le simt coaja tare peste
pielea mea mult prea fină
și seva lor pulsează în venele mele.
Bufnițe speriate
de hohotele mele întunecate
îmi părăsesc brațele scorojite
... și soarele tot nu apare.
Amorțesc murdară.
Tată,
ai îngăduința
și poruncește-i lui Morfeu
să mă poarte în alt coșmar.
... unul mai puțin tomnatic.

Paramnezii (I)

Ale Te

Celebru este cel care începe să trăiască după ce a murit.
(I.L. Caragiale)

Ți-ai dorit să scrii pe o tablă, să stai cu buretele în mână, pregătit mereu să ștergi, să faci *tabula rasa* de fiecare dată când tabla se umple de tine, pentru a putea continua să scrii, să te scrii, fără să rămână urme de trecut. Să rămână în urma ta doar ultimele rânduri, să rămână finalul. Și asta ți-e finalul: S.M., n.12.06.1978 – d.22.05.2012, scriitor, însemnat pe o cruce ridicol de mare, ce zgârie ireversibil cerul (de parcă ți-ar trebui ție scară la cer, printre nori, când capul ți-a fost dintotdeauna acolo!).

Detești trecutul. Detești să te revezi în poze, în texte, în tine. Dar eu doar acolo mai pot trăi acum, detașat de tot spectacolul programat pentru doar două ore, dar care poate că durează deja de vreo trei, de o săptămână, de o viață. Mă simt ca în fața unui televizor imens, așezat în piața centrală, redând scene dintr-o parodie hiperbolizată: plânsetele devin brusc răcnete sălbatice, care doar durere nu exprimă, toate acele râuri de lacrimi săpate în pământul arid s-au arătat de la început secate, oamenii se apleacă asupra și înaintea ta gata-gata să te sfâșie, în semn de adorație, ca și cum (ți-)ai fi dat cu tot *parfumul* lui Patrick Süskind.

Mă uit la tine și observ același lucru: *marele scriitor! marele scriitor!* te-ar aclama, aplaudându-te, mulțimea, dacă sunetele scoase de ea ar fi inteligibile. Marele scriitor... Doar eu ți-am citit textele. Doar eu mi-am exprimat nemulțumirea, la fel de mare ca a ta. Doar eu... Și, brusc, de la începutul acestui spectacol, eu s-a transformat în ei și, oricâte numere de contorsionare a încercat eul de mine

să facă, nu a reușit să devină noi, nu s-a putut amesteca printre ceilalți, să fie doar un altul. Eu am trăit în secolul I înainte de tine. Și în timpul tău. Ei de-abia acum încep să trăiască, în secolul I după tine. Eu te-am cunoscut de când erai, ei te cunosc doar de când nu mai ești.

Abstract. Obscuritate. Cuvinte așezate haotic. Hârtie în stare de celuloză. Un pic din TOT și (totuși) puțin din NIMIC. Asta sunt eu. Încă. Aștept de mult timp ca El să mă creeze, să-mi dea astfel șansa ca eu să-l REinventez. Aștept de când i-a trecut prin minte să-mi dea viață. (Deci asta sunt eu: o idee doar gândită, un ceva/cineva nedefinit, care se răspândește în interiorul lui sub formă de verbe conjugate la condițional-optativ.) Și așteptarea a devenit singurul meu hobby de atunci. Și începe să mă plictisească jocul de-a așteptatul. Și încep să mă satur de inexistența mea. VREAU să mă nasc! Acum...

Citește! Mai citește! Îi poruncește despotice un profesor elevului, pregătindu-se să sfărtece foaia catalogului cu nota deja asigurată. *Comentează! Găsește figuri de stil, explică-le! Identifică elemente de intertextualitate! Fă ceva! Numește autorul măcar!* continuă, dintr-o singură răsuflare, ce se putea prelungi la nesfârșit, dacă elevul nu șoptea, căutând pământul cu privirea rușinată, de parcă nu ar fi vrednic să rostească numele: S.M... Bine, stai jos odată! comandă din nou profesorul, înduplecat și înduioșat la auzul inițialelor.

Bine, bine: el e elev, el profesor, dar eu cine sunt? Eu ce sunt? Oare pot învăța sau trebuie să fiu învățat? Risipit printre acele cuvinte din care parcă mi se scurge viața, existența, încerc să mă desprind, să mă smulg din text și să ajung printre bănci, să fiu văzut și să-mi pot regăsi identitatea cu ajutorul dascălului, care parcă e singurul care ar putea să mă recunoască. Dar literele îmi sunt lipite de piele, ba chiar încet-încet devin una cu ea, fiecare semn se dezlipește cu o bucată mare din mine atârnată de el. Și privirea copilului înainte ascultat îmi produce arsuri cauzate de rușinea suportată în fața clasei, când nu a știut să răspundă, să rezolve sarcinile date de profesor, îmi produce vânătăi cauzate de obligația lui de a citi aceste rânduri, care nu înseamnă nimic pentru el și cărora le datorează doar nota primită, notă ce îi reflectă neputința și nu aptitudinile dezvoltate în timpul acelor opt ani de școală. Și privirile tuturor elevilor din clasă, înfipite în cărțile deschise toate la aceeași pagină, amplifică durerea simțită de treizeci de ori. Încep să desprind fiecare literă, până când nu va mai rămâne destul din mine pentru a încheia procesul: A, b, s, t... Cine sunt, Doamne, cine?

Continuarea în nr. următor

Mai nou, pe străzile din Cluj, plouă

Oare de ce cade ploaia?

Să presupunem că ploaia cade pentru noi. Să presupunem că norii ne aud și că șoaptele îndrăgostiților, de la ferestrele care nu prea se aburesc sub respirația lor, pornesc încet, încet, să toarne. Unde e dragostea în asta? Poate că ploaia e caldă și atunci noi ieșim și ne jucăm în ploaie chiar dacă e mijlocul lui octombrie și chiar dacă străzile din Cluj nu mai sunt de mult un loc prin care poți să Țopăi fără griji. Până la urmă, suntem studenți. Dar, dacă ploaia e rece, ne cuibărim încet sub pătura caldă și ascultăm muzică. Suntem noi în măsură să judecăm ploaia? Și dacă gândim așa, dragostea e simplă: indiferent de ploaie, noi nu avem nimic de pierdut. Și străzile din Cluj devin un loc al ploii, doar al ploii, pentru că noi suntem singuri cu noi și ploaia, orice am face, e afară.

Să presupunem că ploaia e acolo doar așa, de decor, și că nu are treabă cu ce facem noi. Atunci e chiar mai simplu de atât, și pieptul cald al celeilalte prietene – cea cu păr roșu ca focul și tuns scurt care îi dă un aer de Paris deși e clujeancă get-beget – ne ține în viață ca o perfuzie cu piele moale și caldă.

Ploaia cade din motive. Sau poate nu. Oricum, noi studenții nu avem de ce să ne plângem. Într-un fel sau altul, tot ajungem să o cunoaștem. Și tot pe noi ne acoperă în timp ce alergăm spre o stradă bătrână sau niște buze tinere.

Heri

Diavolul poate plânge (II)

Yondy

- Pot să vă iau comanda, ăăă , domnule?
- O înghețată de căpșune, te rog.
- Nu servim.

Satană, nici un bar din țara asta nu servește înghețată. Îmi imaginez ce contrast e între Morrison și vânătorul mediocru de demoni de aici (mai ales când el îmi dă impresia că ar semăna cu un lord englez, pe când viitorii mei colegi de breaslă arată ca o adunătură de motocicliști bețivani). Nici nu trece mult timp și unul dintre „motocicliști” se așază la masa noastră și scoate un registru:

- Bună ziua, Mr. Morrison, domnule Roșu. Sper că va simțiți bine în umilul nostru bar.
- Dv. sunteți?
- Andrei Merinescu, liderul SEVD pe nordul României. Domnule Anton, am auzit că vreți să intrați în Breaslă.
- Te rog, spune-mi Toni.
- OK, Toni. Examenele durează maxim două zile. Deci trebuie să elimini demonul din locul în care te voi trimite până peste 3 zile.
- Ceva ajutor din afară?
- Nu, dar vei avea un coleg sau o colegă de echipă, deoarece doar vânătorii gradați au voie să lucreze singuri.
- Gradați? Adică? Întrebă Morrison.
- După examen, fiecare candidat primește un calificativ de la D la A, sau în cazuri speciale gradul S. Toni, dă-mi voie să-ți examinez armele.

Scot sabia din husă și pistoalele din cutie. Merinescu le scanează foarte atent, de parcă n-ar fi văzut în viața lui acest tip de arme.

- Deci... O sabie pentru două mâini și două pistoale tip Colt .45 (calibru american). Corect?
- Exact. Pistoalele au TMAR (Techno-Magical Ammunition Replenisher).
- Ce dracu' mai e ăla?
- Un „aparat” din lumea de dincolo care îmi încarcă pistoalele automat.
- OK, aici ai detaliile misiunii și un bilet de tren până la destinație. Trenul tău pleacă la 22:30 de la linia 5. Mergi până la capăt și schimbă cu unul către București. În plic ai și factura pentru rezervare la hotel. O să-ți întâlnești partenera la fața locului. Eu am plecat; îți urez succes și sper să treci misiunea. Se apropie și îmi șoptește: *Între noi fie vorba, tipii ăștia nu mai fac nicio treabă și pe deasupra sperie și noii aplicanți, deci nordul are nevoie de forțe proaspete. Îți spun că partenera ta deja e gradată, dar vrea să treacă de la C la A, deci nu poate face misiunea singură. Majoritatea nu se așteaptă să te întorci viu, dar dacă o s-o faci, o să fii primul vânător de grad S din partea noastră de țară.*

Hm, primul vânător de grad S din nord? Nu sună rău, dar trebuie să fac față misiunii din plic. Am de gând să renunț la cutia pentru pistoale și o să le iau în coburii de la palton. Cu husa de la sabie peste ele, n-o să mă întrebe nimeni nimic. Mă întreb cum sunt trenurile pe aici... în America ele străbat distanțe foarte mari într-un timp relativ scurt, dar prima dată să ajung la gară. Unde o fi? Văd un grup de tineri care vin către mine și hotărăsc să-i întreb.

- Măi băieți; știe careva pe unde ajung la gară?
 - Ce nația mă-tii vrei mă roackere? Ai cumva întâlnire cu dentistu' și vrei să-ți faci o proteză?
- Idioți; am o vagă impresie că băieții ăștia caută ceartă și le place să-i bată pe cei mai slabi.
- Sincer, nu....dar dacă mă ajutați... poate ajung și acolo.

În următoarea secundă observ un pumn îndreptându-se spre fața mea. Blochez cu ușurință și îl prind pe „lider” de frizura parcă făcută de un frizer orb, cu Parkinson, în prima lui zi de muncă.

- Deci aveți de gând să vă bateți cu mine? Sau îmi spuneți cum ajung la gară și ajungeți acasă fără vizita la dentist pe care mi-ați promis-o și probabil o veți onora în locul meu?

continuarea în nr. următor

O TIPĂ ROȘCATĂ

Denisa Pintiută

O tipă roșcată, mai în vârstă, cu nas borcănat, fustă Prada, cărlionți, tocuri Alexander McQueen, în orice caz una dintre doamnele acelea bine ale societății de azi, veche prietenă de familie de altfel, intră cu vreo trei săptămâni în urmă pe la orele opt la mine în curte.

Nimeni acasă, zi toridă de vară ce abia începea. Până aici toate bune. Nu știu cum mă trezesc invitând-o să ia loc la masa albastră cu scaune din plastic galben din curte, căci tocmai în intimitatea locuinței nu doream să o aduc – înțelegeți voi, chestii personale – saturată fiind oricum de infinitele dăți în care părinții o așezau la masa din bucătărie, eu obligată fiind să îi asist la discuție, desigur.

Se așează tăcută, inocentă ca de obicei, iar eu, politicoasă din fire, îi întind o tăviță din lemn de frasin și torți ruginite cu o ceașcă de cafea tare, fără zahăr, după cum știu că-i place. Întinse dungi de avioane rătăcite urmăreau încrucișat curbele cerului. În disperarea mea mă liniștea ideea lor, știind că nu sunt singura ce mă simțeam rătăcită. Cu ochii atârnați de cer i-am prins surâsul.

- Știu, știu... îmi zice.

Poate că stăpânea ceva ce eu nu aflasem încă. O prezență frustrantă, din nou soarele dispare... și a lovit pe nesimțite noaptea, umplându-ți papucii murdari și

încându-ți picioarele obosite în cleiul sleit ce te pironește lângă prezența-i sufocantă pe vecie.

Un râs turbat iar eu mă uit la locu-n care-a fost și nu mai e. Tot ce-mi rămâne de făcut e să-i aștept venirea și-atunci să-i spun că... M-ai mințit, nebuno! Și mi-ai promis că mă vei face om! Naiv-am fost, dar anul ăsta n-o să-ți mai cad în mreje și-o să-mi răzbun regretul.

Bloody Waltz (I) - sau cum a început totul - de Alecto Nightray

- Grăbește-te, Sebastian, altfel vom întârzia!

- Vin mai târziu. Duceți-vă înainte.

Melanie își aranjă pliurile rochiei rubinii și-i aruncă fratelui său mai mare o privire echivalentă cu ți-am spus eu că nu vea să vină, da' tu nu m-ai cerut doar pentru că sunt cu nouăzeci și cinci de ani mai mică decât tine" și plecă din fața ușii, urmată de Christian.

În sala de mese a castelului familiei Moonchild, aranjată special pentru balul din acea seară, se aflau atât reprezentanți ai Copiilor nopții (cunoscuți și sub numele de vampiri), cât și reprezentanți ai oamenilor, cei din urmă părând foarte încordați în preajma vampirilor, deși de peste o sută de ani Tratatul îi proteja de atacurile lor.

Christian și Melanie merseră la locurile lor de la masa principală, iar înainte de a se așeza, făcu fiecare câte o reverență în fața familiei Beauregard, conducătorii legitimi ai oamenilor, aflați în capătul opus al mesei, în semn de salut.

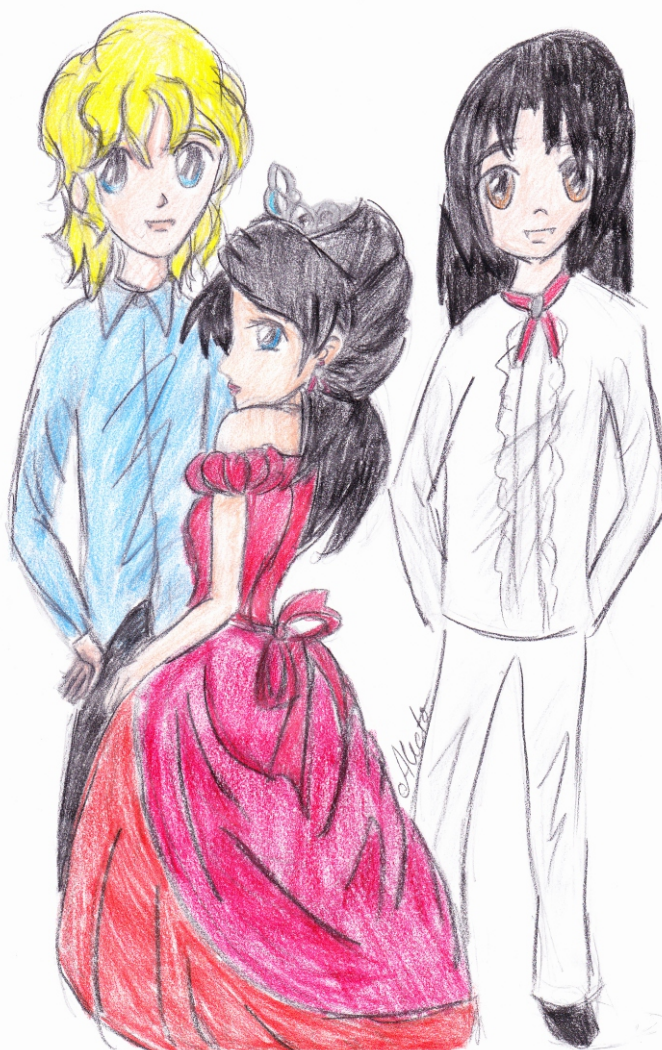
Văzând prudența cu care Maricia le răspuse la salut, Christian zâmbi ușor. După schimbul tradițional de politețuri, Alice Beauregard, sora mai mică a Mariciei și singura muritoare care chiar se simțea în largul ei în preajma vampirilor, nu-și mai putu controla curiozitatea și-o întrebă pe Melanie:

- S-a întâmplat ceva cu Sebastian? El unde este?

- Fratele meu are ceva de rezolvat. Citind dezamăgirea din ochii albaștri ca cerul de vară ai lui Alice, continuă: dar, imediat ce termină, va veni la bal.

Melanie îi transmise prin telepatie fratelui ei: „Lasă cartea aia despre pietre și vino în sala de mese. Logodnica ta moare de neăbdare să te revadă.”

„Alice e la bal?”

„Bineînțeles că e prezentă. Doar e membră a familiei Beauregard, soarece de bibliotecă ce ești! Grăbește-te!”

Melanie nu termină bine de transmis mesajul telepatic, că pe ușă apăru Sebastian îmbrăcat într-un costum alb care-i scotea în evidență părul lung și ondulat, la fel de negru precum pana corbului. După ce le zâmbi încurajator unor invitați umani, Sebastian se îndreptă spre masa la care se aflau fratele și sora lui.

- Sebastian, îmi pare atât de bine să te revăd în sfârșit! Parcă au trecut ani de când nu te-am văzut!

- Draga mea Alice! Și mie îmi pare bine să te revăd.

- Totuși, nu au trecut decât trei zile de când v-ați întâlnit ultima oară. Oricum, nu cred că Sebastian și-a fi dat seama cât a trecut fiind aproape mereu în bibliotecă.

Membrii celor două familii începură să râdă. Maricia se încruntă când observă că lui Sebastian îi crescuseră caninii.

- Stai liniștită! Sunt vegetarian de trei sute de ani. Nu mușc. Sebastian începu să-și umple farfuria cu felurile de mâncare de pe masă și începu să mănânce. Nici nu mi-am dat seama că mi-e așa foame.

Alice, Melanie și Christian începură să râdă.

Un majordom se apropie de Sebastian și-i înmânează un plic cu sigiliul familiei Moonchild. Sebastian. Deschise plicul și începu să citească. Se ridică de la masă și-și ceru scuze de la familia Beauregard, spunând că este nevoit să plece și că speră să revină repede.

Christian se uită la ceasul cu pendulă din sală și se ridică de la masă.

- Vai de mine! Nu am observat cât de târziu s-a făcut. Îmi pare rău, dar și eu trebuie să plec. I-am promis unei veșoare că am s-o învăț să vâneze bufnițe. Mi-a părut bine că v-am văzut în această seară minunată. Christian se făcu nevăzut.

- Cât de ocupați sunt frații tăi, Melanie!

Melanie nu răspunse. Parcă nici nu auzise observația lui Alice. Se uita în gol. Ochii ei de obicei albaștri erau acum roșii.

- Melanie, ești bine? Aceasta nu răspunse. Melanie? Melanie, mă auzi? Aceasta nu părea să observe nimic din ceea ce se petrecea în jurul ei.

- În seara mută, când luna roșie-și va arăta chipul, nimic altceva decât țipetele ei se vor auzi. Iar trandafiru-i alb de sânge va fi plin. Melanie închise ochii pentru câteva secunde. Când îi deschise, aceștia își recăpătaseră culoarea originală.

Continuarea în nr. următor

Arta de a fi îndrăgostit (I)

Melii

Capitolul I

Am fost sigură că o să se întâmple ceva în noaptea aceea de când am văzut apusul: un cer așa de roșu de parcă l-ar fi străpuns cineva cu un cuțit. Nu m-am gândit sa-mi fac griji. Hanul la care lucram era în mijlocul satului. De fapt, mai mult o ajutam pe mama, care deținea localul. Era destul de mult de muncă, dar nu-mi displacea. Uneori aveam ocazia să cunosc clienți chiar foarte de treabă și amuzanți, deși erau doar pe jumătate la masă, cealaltă jumătate fiind pe undeva sub ea.

Noaptea era liniștită. Clienți erau berechet și nu îmi mai vedeam capul de muncă. Mama era bucătăreasa șefă. Gătea mâncăruri de neuitat, de aceea hanul nostru era cel mai vizitat din sat. Toți îl numeau, cum se spune, de elită. Aveam oameni de tot felul: țărani, boieri, trecători, dar în noaptea acesta aveam pe cineva special. De când a intrat pe ușă a făcut o impresie puternică – era prima dată când îl vedeam prin zonă. Avea un chip pe care nu mi-l puteam scoate din minte – mie mi s-a părut destul de chipeș – era tânăr (nu îi dădeai mai mult de 24 de ani), avea o expresie amuzată pe față, părul de culoarea alunei cârlionțat, dar scurt, un ten destul de palid și niște ochi albaștri profunzi. Că îți plăcea sau nu te uitai la el ca hipnotizat – eu personal nu îmi puteam lua ochii din direcția lui. Era singur și s-a așezat la o masă mai ferită. Își plimbă ochii prin tot hanul de câteva ori și s-i opri pe mine. Îmi făcu semn cu mâna să mă duc la el. Mi-am luat un aer solemn și am înaintat până la masa lui. I-am zâmbit cum am putut mai fermecător. Părea bogat, deci dacă îi eram simpatică poate îmi lăsa un bacșiș consistent. Comandă cel mai scump fel și un pahar de vin din cele mai fine pe care le aveam – mi s-a confirmat bănuiala cu bogătașul. Vocea îi era melodioasă, dar totuși puternică, ca și cum ar fi vrut să se facă ascultată cât mai mult. I-am zâmbit din nou și m-am îndreptat spre bucătărie să duc comanda.

– Mamă, pregătește cum poți mai bine mâncarea. Pare destul de bogat individul. Cine știe, dacă îi place poate mai vine pe la noi. Nu e de pierdut șansa.

Mama mi-a zâmbit. Știa la ce mă refer. Mereu trebuia să te prezinți bine în fața bogătașilor. Ei puteau să-ți dea o recomandare și la alții – așa a ajuns hanul nostru să fie cunoscut. Nu eram putred de bogați, dar nici rău nu ne mergea. Pe tata l-am pierdut în războiul care a fost acum câțiva ani. De atunci eram doar eu cu mama și cu sora mea mai mică de 10 ani – eu urma să împlinesc 18 luna următoare. Mai mult eu dețineam controlul. Știam să mă apăr și nimeni nu se apropia de mine sau de familia mea. Nu îmi era frică de nimic. De aceea mama a avut încredere și a fost de acord să deschidem hanul.

Mâncarea a fost gata destul de repede, iar mama avea darul acela de a face să arate bine și un fel făcut din resturi. Am luat unul din cele mai de seamă pahare pe care le aveam și am turnat vin roșu demi-sec – era sortimentul cel mai bun. Le-am pusă pe toate pe o tavă și îi le-am dus clientului misterios. Mi-a mulțumit politicos și a început să mănânce. Între timp, mama fiind curioasă cine a comandat acel meniu așa scump a venit din bucătărie să-l vadă. Nu știu de ce, dar a rămas încremenită de parcă ar fi văzut o fantomă. Am tras-o după

mine înapoi în bucătărie.

- Ce s-a întâmplat? Zici că ai văzut un strigoi.
- Acela, draga mea, nu e un om obișnuit, mi-a răspuns. Acela e fiul răposatului lord Knight: Nicholas.
- Vrei să spui că un lord mănâncă la noi în han?
- Am auzit că urmează să se întoarcă, dar nu am crezut ca așa de repede. După moartea bătrânului, trebuia cineva să preia toată gospodăria și averea. Lordul Nicholas a fost plecat în călătorii și și-a făcut școala în străinătate, prin Franța și Germania. Cred că acum s-a întors definitiv și va fi cel care va prelua bogăția lordului.

Ei bine se părea că avem ceva în comun eu cu acest lord: amândoi ne-am pierdut pe cineva foarte drag nouă. Viața asta! Am ieșit din bucătărie cu gândul la ce îmi spusese mama. Am înaintat și am strâns paharele de pe diferite mese. Fără să fiu atentă am alunecat – se părea că cineva își turnase pe lângă pahar - și am căzut cu tot cu pahare. Un grup de oameni s-a adunat în jurul meu rapid, mama a ieșit speriată din bucătărie. Cineva m-a prins din spate, m-a ridicat și m-a mutat dincolo de balta de cioburi. Urechile îmi țiuiau și a trebuit să mă întorc ca să pot să-mi dau seama cine m-a ajutat. Lordul Nicholas, cu aceeași față amuzată, se uita la mine.

- Ești bine? mă întrebă într-un final.
 - Da, cred. Mulțumesc de ajutor, am spus ducându-mi mâna la spatele care mă durea. Am simțit o înțepătură în ea și când m-am uitat, aveam o zgârietură lungă din care șiroia sânge.
 - Cred și eu că ești bine, a afirmat sarcastic.
- Înainte să mai poată spune ceva, mama a apărut din spate îngrijorată.
- Katline, draga mea, ești bine?
 - Da, mamă. Stai liniștită. Nu am pățit nimic.
 - Lord Nicholas! E o mare onoare să fiți aici. Îmi cer scuze de incidentul care s-a petrecut.

- Nu este nicio problemă. Plăcerea e de partea mea, a spus el zâmbind șarmant.

Continuarea în nr. următor

Din jurnalul unei proaspete studente

Și a trecut o lună de când am ajuns în exotica capitală a petrolului. Cine ar fi crezut ca voi ajunge să merg la facultate taman în mijlocul deșertului? Acum că mă gândesc, în clasa a zecea, eram învăluită de atâta ignoranță, încât nici nu mă gândeam mai departe de liceu, de Bistrița, de România, de propria ignoranță. Iar acum sunt aici, în Abu Dhabi, printre elevi din toate colțurile lumii și printre profesori de renume veniți de la universități de prestigiu de peste mări și țări – da, și de la Harvard și Yale. Și locuiesc sub același acoperiș cu toți acești oameni fantastici și încă tot nu îmi vine să cred!

Dar să revin. Am ajuns în urmă cu o lună, plină de energie și entuziasm și pregătită pentru aventura care avea să înceapă. Am fost așteptată la aeroport de o angajată a universității și de o caldură infernală, foarte asemănătoare cu acea atmosferă sufocantă pe care o simți dacă stai prea mult într-o sauna. Dar caldura de aici nu e o problemă. Căci se compensează cu aerul condiționat din interior care te face să te întrebi dacă te afli într-adevăr într-un deșert sau mai degrabă la Polul Nord. La urma urmei e normal să fie așa, căci trăiesc într-un oraș al extremelor: oameni extrem de bogați versus oameni extrem de săraci, temperaturi extrem de ridicate în exterior versus temperaturi extrem de scăzute în interior, orașe mari și aglomerate versus deșert pustiu.

Și totuși... parcă a trecut numai o săptămână, nu patru. În primele zile abia am avut timp să respir printre sumedenia de activități programate pentru perioada de „Orientation”. Pe lângă ceremonia de deschidere, care a fost de fapt o cina fastuoasă deschisă de discursurile președintelui și ale decanilor, într-un hotel extrem de elegant, am avut parte de o petrecere de bun-venit, plus de alte numeroase cine grandioase, bineînțeles, toate în hoteluri care mai de care mai fabuloase. Și să nu uit de excursia în Dubai, când am urcat până la cer, în vârful Burj Khalifa-ului, când am făcut cumpărături în cel mai mare mall din lume și când am asistat la spectacolul oferit de faimoasele fântâni arteziene dansatoare.

Totuși, viața de aici nu e numai lapte și miere. Săptămâna distracțiilor a trecut foarte repede, iar cursurile nu s-au lasat deloc așteptate. Universitatea a început în forță, prea în forță chiar, și fără prea multe introduceri am început instant să rotim molecule, să calculăm integrale, forțe și energii, să scriem eseuri și să avem ore de laborator. Și asta nu e tot. Pe lângă varietatea de cursuri, universitatea dispune și de o gama foarte largă de cluburi de la astronomie și ecologie, până la dezbateri, șah și mâncare. Sporturile nu sunt deloc mai prejos, printre favorite aflându-se: scuba diving, dragon boating, golf, handbal, box, patinaj, bellydancing, yoga sau pilates.

Sunt atâtea de făcut! Numai timp să ai... Plus că nu poți neglija familia și prietenii de acasă, dar în același timp trebuie să socializezi și să-ți cunoști și viitorii colegi, asta dacă vrei să ai o viață socială în următorii patru ani. Dar merită. Merită fiecare noapte nedormită, fiecare problemă de fizică la care am transpirat ore în șir, fiecare lungime de bazin, fiecare autobuz pierdut, fiecare pauză de pizza alături de colegele de camera, fiecare moment petrecut aici. Și totuși, este doar începutul. Abia am început a gusta din aceasta viață de „cetățean global”, cum le place celor de la universitate să ne numească. Multe aventuri mă așteaptă. Și multe însemnări în jurnal...
Pe data viitoare!

Bea

Cum să desenăm un... chibi

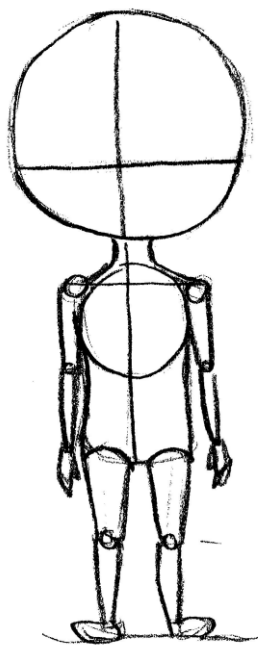
Ce este un chibi [cibi]?

În limba japoneză, chibi este un cuvânt din jargon care poate avea înțelesul de „persoană mică de înălțime”, sau „copilaș”, însă pentru stilul de desen caricatural, chibi tinde mai mult să însemne „drăguț, adorabil”.

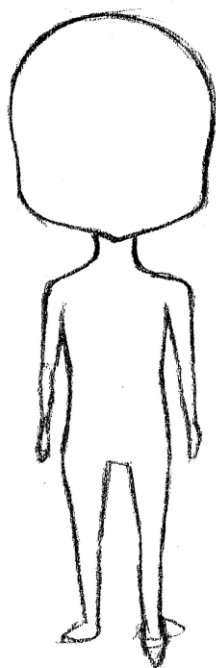
Chibi -personajul în stil anime, poate apărea nu doar sub formă umană, dar este întotdeauna reprezentat deformat, în miniatură. De regulă, este folosit în cadrul unor scene drăguțe și/ sau amuzante, fiind extrem de rar utilizat pentru o întreagă serie anime.

Cum se desenează?

Înainte de a desena un chibi, trebuie să avem în minte o anumită postură. Pasul următor constă în schițarea scheletului și a componentelor principale ale corpului, fiecare putând fi înscrisă într-o figură geometrică: capul- cerc; trunchiul- dreptunghi; picioarele- 2 triunghiuri, rotunjite la colțuri; laba piciorului și mâinile triunghiuri; umerii, coatele, genunchii (în scop orientativ)- cercuri.

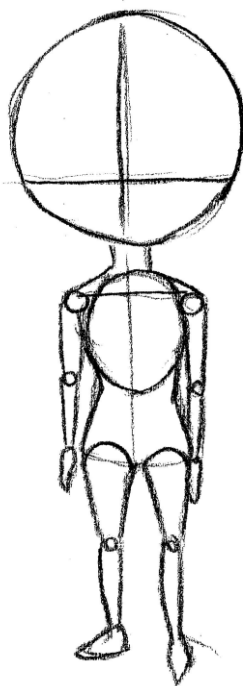
1

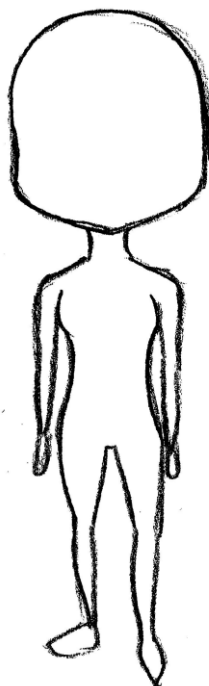
2

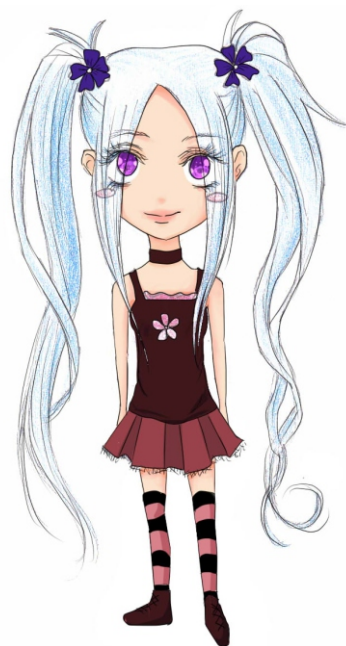
3

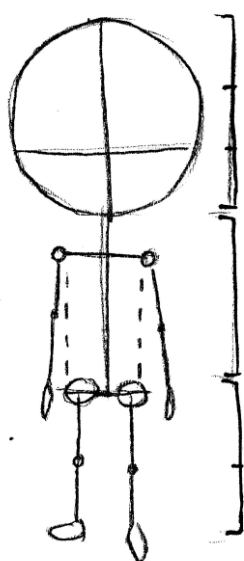
1

2

3

Pe baza schiței primare se începe o mai bună definire a formelor corpului, apoi se adaugă hainele, părul, ochii, expresia feței și diverse alte detalii, care să completeze aspectul chibi-ului.

În final, se șterg liniile ajutătoare, se accentuează conturul, păstrându-se conturul dorit și se olorează sau nu.

Lungimea corpului, fără cap, poate să varieze de la mai puțin de lungimea capului până la aproximativ de 3 până la 4 ori dimenisunea acestuia.

Întâmpinați greutăți?
Doctorița Chibi vă sare
în ajutor! n____n

adresa de email:
buhos.teodora@yahoo.com

Tutoriale

Codul lui Rebreanu
Anul II, nr. 3, sept.-oct. 2012

După mult așteptata lansare Diablo 3, toți cei dezamăgiți de el au așteptat fratele mai mic al acestuia, Torchlight 2, joc la care voi face și eu un review.

Avertisment: articolul este scris în jargonul împătimiților jocurilor pe calculator

De ce Torchlight 2? Păi, este tot ce au cerut fanii Diablo, fără ca Blizzard să ia măsuri. Un joc ieftin, imersiv, cu cerințe de sistem decente, care uimește prin simplitate și stoarce din jucător ore și ore de gameplay.

De ce ai alege TL2 peste D3? De la lansare, Diablo a devenit un farm-fest nesfârșit. Farmezi 3 ore, primești în sfârșit un item bun, când, deodată, realizezi că nu e pentru clasa ta.... un gamer obișnuit s-ar duce la cel mai apropiat perete, unde va începe să-și lovească repetat capul de acesta.

Dacă ești puțin mai tolerant, îți adaugi item-ul la o licitație și aștepti să se vândă. Vinzi item-ul, faci un milion de galbeni pe el și mergi să cumperi echivalentul acelui item pentru clasa ta, când... SURPRIZĂ, acesta costă 14.999.999 galbeni. Pe scurt, Diablo îți testează nervii constant. De asemenea, sistemul care include un pet este foarte bine implementat, acesta fiind acolo să te ajute, nu să stea și să îți ceară mâncare în timp ce tu ești pe cale să mori.

Voi începe cu povestea, care este aproape inexistentă. Tot ce știi este că trebuie să recuperezi un item (item-ul fiind loot-ul unui boss) și să-l aduci înapoi la bătrânul care ți-a cerut item-ul respectiv. Sună simplu? Aste din cauză că este. Totuși, veți observa o anumită similaritate între bossi, fapt care nu deranjează deloc. Un aspect dezamăgitor (singurul) este faptul că odată ce termini storyline-ul, vei fi numai level 50. De aceea, Runic Games (producătorii jocului) au decis ca este în ordine să ajungi la level 99 să termini campania de două ori (genial). După ce omori boss-ul final, vei începe jocul din nou, numai că fiecare monstru va fi cu 50 de nivele peste nivelul normal.

Gameplay-ul este și el unul simplist, dar care își face treaba mai bine ca oricare joc jucat de mine până acum. Apeși pe un monstru, și, atât timp cât ții apăsat, vei continua să îl ataci. La începutul jocului ai de ales între patru clase, acestea fiind bine diferențiate. Engeneer-ul este clasa mai tanky, care se bazează pe arme mai clasice cum ar fi toporul, barosul sau alte arme care implică asfaltarea inamicilor. Clasa Berserker este ceea ce jucătorii de MMORPG-uri ar numi un asasin. Ea se bazează

pe un set de arme cum ar fi ghearele, cuțitele sau orice fel de armă poate fi ținută cu o singură

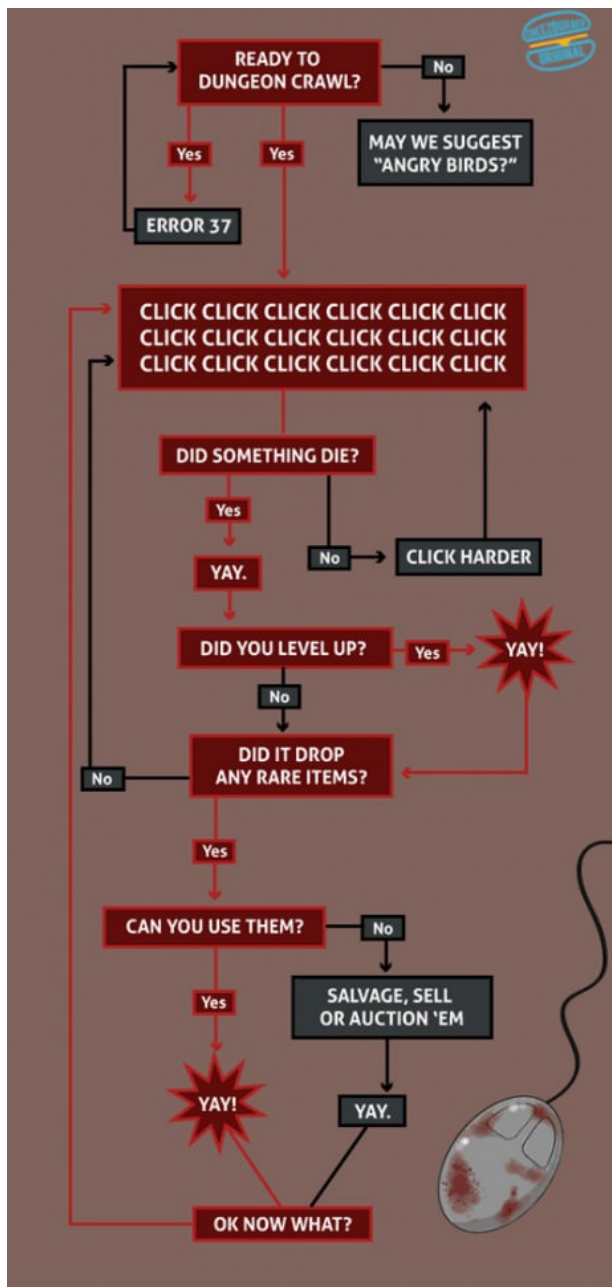
mână, distrugându-și inamicii mult mai repede ca engineer-ul, dar este mult mai fragil. Clasa Embermage este exact ce sună a fi. Un mag care se bazează pe baghete sau bastoane (ca și Gandalf) și folosește atacuri magice contra inamicilor. Ultima clasă este Outlander-ul, un pistolar care folosește (oare ce?) arme de foc, care, la fel ca Berserker-ul, are un damage nesimțit dar o rezistență aproape inexistentă. Fiecare clasă are propriul set de skill-uri, care poate fi deblocat pe măsură ce înaintezi în experiență.

Grafica ... mda ... e ok. Pentru un joc care cere așa puține resurse, grafica este peste așteptări, dar la nivelul jocurilor din 2009.

Recomand cu căldură acest joc, cel mai bine e să-l jucați cu un prieten pe LAN. Pentru cei care știu unde să caute, puteți găsi Torchlight 2 la uimitorul preț de 0,00 RON.

Pentru restul, jocul se poate găsi pe Steam la 14,99€ , de 4 ori mai puțin ca Diablo 3. De asemenea, orice persoană semi-deșteaptă poate folosi Cheat Engine pentru a manipula puțin jocul în interes personal.

VanGay

Interviu cu un... profesor

Codul lui Rebreanu
Anul II, nr. 3, sept.-oct. 2012

prof. Dan Coman

1. *Când ați ieșit ultima dată în oraș?*
Ies în fiecare zi. Dimineața – singur, la cafea, când am câte-o oră pauză la școală; după masa – cu copiii mei, la cofetărie, mîncăm prăjituri. Seara (e drept, mult mai rar) - cu altcineva, făcînd pentru ea cerculețe nevăzute de fum.
2. *Cum vi se pare viața de rebrenist?*
Eu sînt „rebrenist” prin adopție, nu știu cîtă vreme o să mai rămîn pe aici, dar îmi place *zona*, mă simt răsăfat.
3. *Cum reacționați cînd nu știți să răspundeți la o întrebare?*
Zic repede: următoarea.
4. *Cum vă simțiți cînd vă treziți dimineața și știți că trebuie să mergeți la școală?*
Diminețile sunt extraordinare, toate. N-are importanță dacă urmează să mergi la școală, la fabrică sau pe cîmp. Și asta pentru că există cafea, prieteni și o mulțime de alte gesturi care aduc bucurie. Fie și pentru faptul că suntem în viață – și tot merită să chiuim de cîteva ori (intensitatea bucuriei ține, totuși, și de vecini...)
5. *Cum vă uitați în oglindă după ce ați dat o notă mică?*
Doar din profil. Trag foarte scurt cu coada ochiului. Îndrept spatele. Îmi dau seama că n-am muștrări de conștiință pentru așa ceva. Poate doar pentru faptul că notele pe care le dau de obicei sunt (oare?) puțin prea mari.
6. *Ce faceți cînd un elev dă un răspuns stupid la o întrebare?*
Nu există răspunsuri stupide decît la întrebările stupide. Problema e, așadar, din punctul meu de vedere, a celui care întreabă. Eu unul încerc să reformulez, să-mi repar greșeala.
7. *Obişnuiți să întîrziți la ore?*
Da. Dar nu mai mult de 2 minute și 14 secunde.
8. *De ce v-ați făcut profesor?*
Schopenhauer spune undeva că există în lumea asta atît filosofi, cît și profesori de filozofie. Cei din urmă, susține el, nu sunt altceva decît un fel filosofi ratați, oameni care, neputînd să construiască și să impună un sistem propriu de gîndire au ajuns să predea tot ceea ce au gîndit ceilalți. Acesta ar fi un posibil motiv (lărgind sfera și aplicînd teoria asta și asupra logicii, psihologiei, economiei)
9. *Știți întotdeauna la ce clasă mergeți?*
Normal, cum să nu știu ??? N-o să mă credeți, dar un profesor își pregătește din timp ceea ce face la clasă, deși, poate, uneori poate părea că doar improvizează...
10. *Care este ultima perla spusă de dumneavoastră?*
Acest interviu ?
11. *Aveți cont de facebook?*
Da.
Uite, chiar acum am găsit aici, pe FB, asta: *Fie ca acoperișul să nu ți se apropie, iar prietenii să nu ți se îndepărteze.* -proverb irlandez
12. *Pe cîți dintre prietenii dumneavoastră de pe facebook chiar îi cunoașteți?*
43,17 % ?
13. *Unde este biblioteca școlii?*
Ieși repede pe poarta profesorilor, traversezi cu atenție strada pe la trecerea de pietoni, te întorci 12 pași - dacă ești băiat, 15 - dacă ești fată, faci prima la dreapta. Intri la prima casă (nicidecum la a doua, acolo-i o cafenea!), pe prima ușa. Urci la etaj. De-acolo te ghidează săgețile.
14. *Care este ultima carte citită?*
Aventurile lui Habarnam și ale prietenilor săi

Ce fel de boboc ești?

1. Care este culoarea ta preferată?
 - a. albastru ★
 - b. verde 🌸
 - c. roșu 🌸
 - d. toate 😞
2. În care bancă stai?
 - a. nu contează, somnul te prinde la fel, indiferent de bancă 🌸
 - b. cât mai în spate 😞
 - c. depinde de zi și de colegii prezenți ★
 - d. pe la mijlocul clasei, să pot auzi toate glumele spuse în clasă ★
3. Unde îți ții ghiozdanul?
 - a. acolo unde ajunge după ce îl arunc 😞
 - b. care ghiozdan? ★
 - c. în bancă sau pe scaun 🌸
 - d. geanta, nu ghiozdanul, și am mare grijă de ea ★
4. Ce browser folosești?
 - a. chrome, rapid, eficient, cel mai bun ★
 - b. mozilla, chrome e prea mainstream 😞
 - c. opera mini, de pe smartphone 🌸
 - d. nu stiu ce browser mi-a instalat amicul meu, dar merge bine 😞
5. Ce faci prima dată când intri pe Facebook?
 - a. răspund nenumăratelor mesaje lăsate ★
 - b. urez un sincer și calduros „la mulți ani!” tuturor persoanelor a căror zi este 😞
 - c. verific cele o mie și una de notificări și sper că nu sunt din nou invitații la jocuri 🌸
 - d. caut persoane noi sau cunoscute, pe care nu le am încă la prietenii și le trimit cerere ★
 - e. mi-am închis contul, sunt o persoană prea ocupată 🌸
6. Pe cât la sută din prietenii de pe Facebook îi cunoști?
 - a. pe toți, bine-înțeles 😞
 - b. din cei 5 000 de prieteni, cam 68%, pe restul i-am adăugat pentru că arătau bine 😞
 - c. nu am cum să îi cunosc pe toți cei care mă adaugă 🌸
 - d. contul meu e nefolosit de destul timp încât să mai știu ★
7. Ce creatură crezi că locuiește în podul școlii?
 - a. un dragon fioros care încălzește, de fapt, iarna, caloriferele ★
 - b. un elf care aruncă țiglele către elevi 🌸
 - c. un șarpe uriaș, care vorbește reptomita, iar cei care îl aud sunt pietrificați, parțial, cât să întârzie la ore 😞
8. Ce crezi că înseamnă cuvântul rhyadabs?
 - a. un cuvânt format din inițialele absolvenților primei generații „Codul lui Rebreanu” ★
 - b. un joc de cărți 🌸
 - c. un cuvânt de proveniență asiatică ce înseamnă „prietenii pe care nu îi vei uita niciodată” 😞
 - d. un cuvânt de proveniență indiană care înseamnă „ușurința cu care citești o carte” 😞
9. Cu ce scrii?
 - a. pix, alunecă cel mai repede 😞
 - b. stilou, păstrez scrisul frumos și mâinile albastre ★
 - c. creion mecanic, rapid și frumos ★
 - d. creion obișnuit, pe care îl ascut în fiecare zi 🌸
 - e. depinde ce instrument de scris îmi împrumută colegul în ziua respectivă 🌸
10. Ce culoare ți-ai vopsi părul?
 - a. verde, dar o nuanță mai închisă ★
 - b. bond, auriu 😞
 - c. roșcat, sau cel puțin șuvițe roșii 😞
 - d. alb 🌸
 - e. violet 🌸
11. Care desen seamănă cel mai mult cu profesorul tipic rebrenist? (vezi pag. următoare)

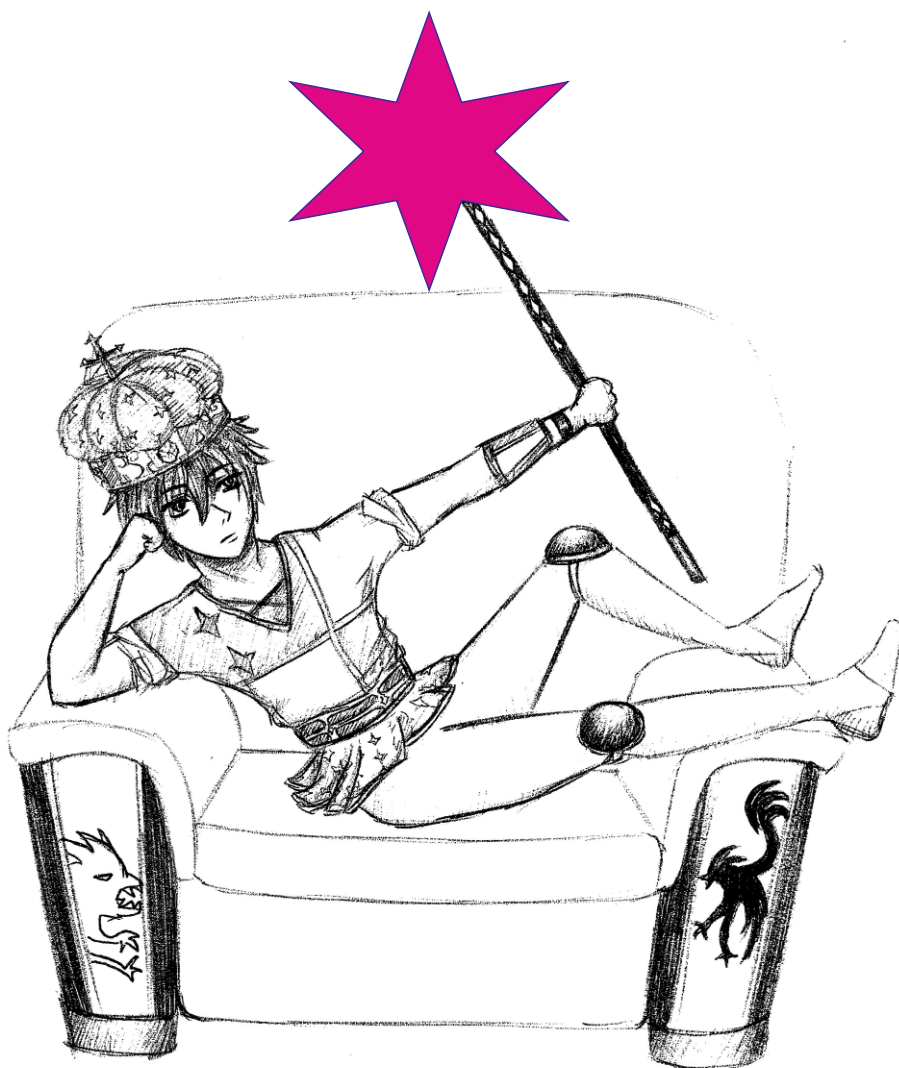

Let's take a break

Codul lui Rebreanu
Anul II, nr. 3, sept.-oct. 2012

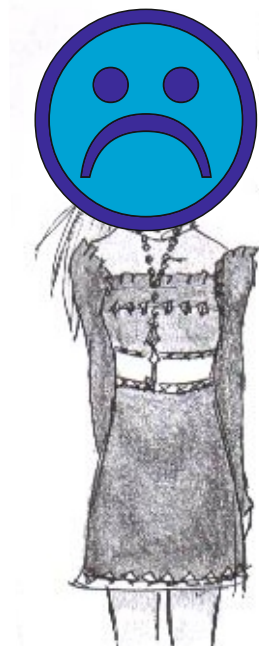

1. răspunzi (da' sincer) la întrebări
2. numeri simbolurile, să vezi de care ai mai multe
3. de aici ești pe cont propriu

The Candy

Vrei să fii cunoscut de toată lumea, dar tu nu vrei să cunoști pe nimeni. De ce să-i știi pe alții când toți sunt la fel, când, în raport cu tine, toți sunt (doar) restul? Încă din școala generală, te-ai urcat (și, totuși, nu ai fost urcat) pe un pedestal și te-ai lipit bine-bine de el. Iar acum, în liceu, l-ai târât după tine, l-ai amplasat în mijlocul coridorului și te-ai așezat din nou pe el, așteptând să-ți primești atenția cuvenită.

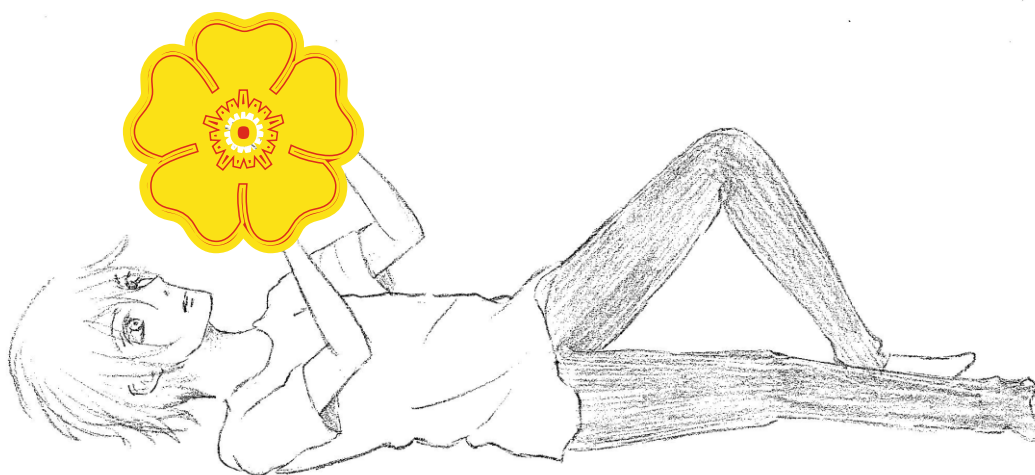

Popular to be

Cunoști pe toată lumea, dar pe tine nu te cunoaște nimeni. Cu o nevoie continuă de a capta atenție, te afli mereu acolo unde aceasta se află, că doar, doar o să primești și tu o firmitură rămasă nefocalizată pe ReginaBoboc. Dar, păcat: tu nu stai pe piedestal, ci jos, totdeauna pregătită, în caz că ReginaBoboc are nevoie de ceva (de cineva niciodată, că are destui admiratori!), deci pe tine nu te vede nimeni!

Minions' King

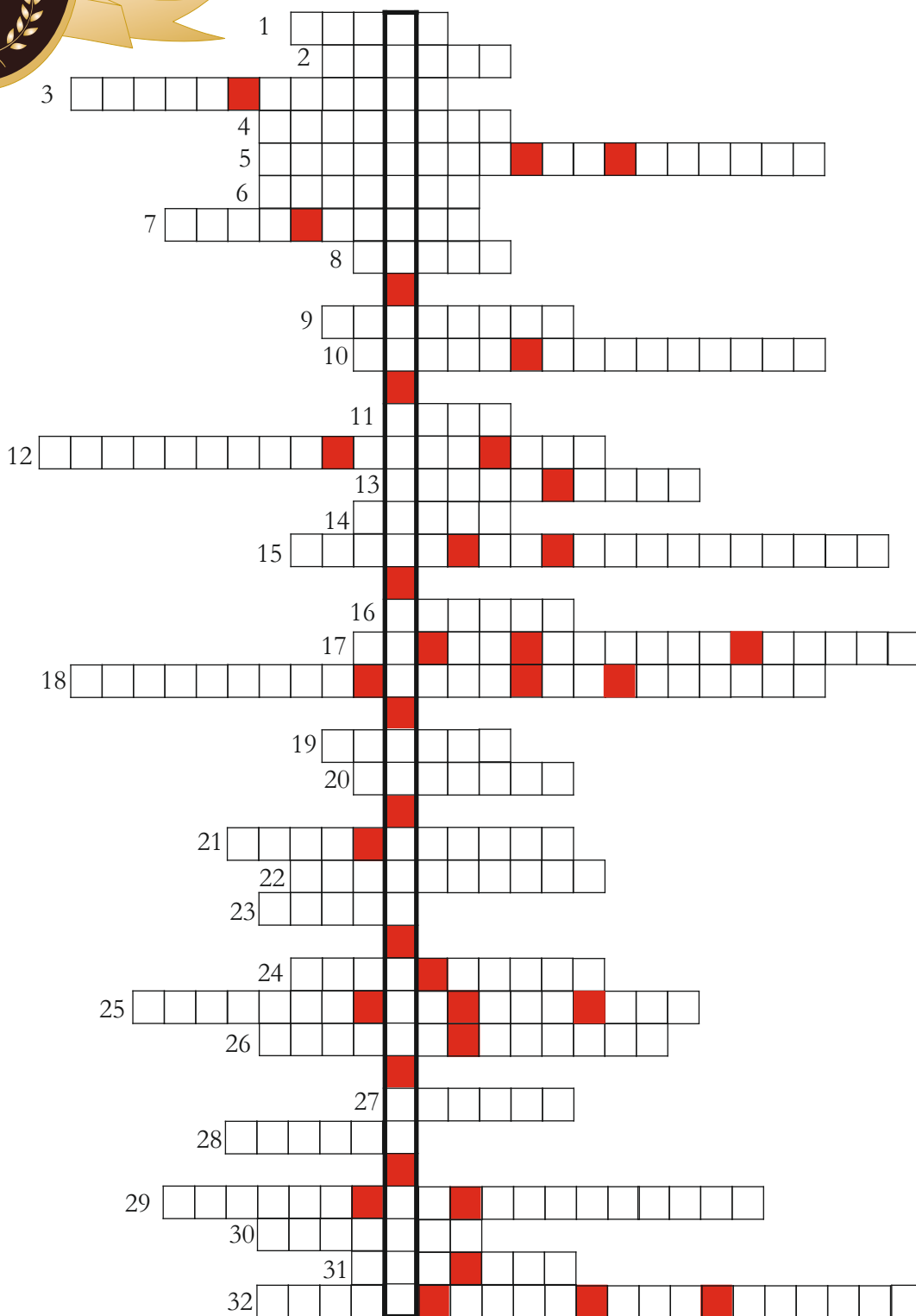
Sunt câțiva pe care îi cunoști, sunt câțiva care te cunosc. Nu vrei ca publicul tău să umple un stadion, e de ajuns să umple o masă sau chiar o bancă, de 3-4 persoane, zi de zi, deși, considerându-te Pygmalion, alegi elevi mai mici decât tine, cărora le poți fi un adevărat model, pe care îi poți forma cum vrei, după chipul și asemănarea ta, că, na, vrei să te înconjori cu persoane pe care să le plăci!

Relaus

Codul lui Rebreanu
Anul II, nr. 3, sept.-oct. 2012

Rebus

1. Ce te mai roade când ceilalți au făcut formație înaintea ta și acum strigă ...
2. Cel puțin fetele jucau foarte mult acest joc, chiar și în pauze.
3. Cu toții ne învățeam în jurul unui prieten și cântam ...
4. Motivul pentru care plecai la joacă cu păpușii albi, și ajungeai cu ei negrii acasă.
5. Fiecare copil trebuia să fie pe fază, pentru a nu fi prins când cineva striga ...
6. Primul joc pe calculator în care trebuia să câștigăm cât mai mult spațiu.
7. Ora 5 a sosit, ... n-a venit.
8. Cine nu spera să câștige o viață în plus prinzând ciuperca, în încercarea de a salva prințesa?
9. Jocul de cărți unde nu te puteai lăsa păcălit.
10. Acesta era un joc specific băieților, care încercau să-și dezechilibreze adversarul, ambii stând într-un picior.
11. Practicat chiar și la vârste mai înaintate, exprimarea doar prin gesturi rămâne un joc amuzant.
12. Niciodată cuvântul spus de primul participant nu seamănă cu cel rostit de ultimul.
13. Dacă ai jucat acest joc, cu siguranță nu ai avut probleme la proba sportivă "capra".
14. Sigur o să zărești și acum copii în spatele blocului care se aleargă, după care strigă: "Tu ești!"
15. Trebuia să ai o rezistență asemeni unui polițist care prinde infractorii sau a unui infractor care fuge de lege?
16. O sfoară care tot timpul se împleticea de glezenele tale.
17. 4 pioni, iar primi ajunși în casă câștigă.
18. Asemeni unor păsări călătoare, ne mutam și noi sălașul.
19. Cel mai enervant lucru la acest joc era când nu puteai forma o linie, forme care nu veneau la timp.
20. Primul joc de cărți care le vine în minte copiilor silitori, mai ales în timpul orelor.
21. Perechiile se amestecau, cu un țap ispășitor între ele care te putea împiedica să termini primul.
22. Știu că mulți dintre voi erați în casă când auzeați: "Plimbă ursul că ruginește lanțul!"
23. Primeai numele aceste păsări dacă nu erai destul de rapid sau dacă nu aveai o cultură generală ceva mai vastă.
24. Era atât de greu să prinzi persoana mai ales când nu o vedeai.
25. Suveranul era mai darnic cu unii decât cu alții, dar, în final, conta cine îl prindea.
26. Pe vremea noastră, țările se anexau cu ajutorul unei mingi.
27. Dacă ieșeai din pătrat, sau dacă piatra nu cădea unde trebuia, pierdeai tura.
28. Cred că după jocul acesta aveam cele mai multe julturi de la împinsul rivalilor pentru a ieși afară din teren.
29. Cu toții vroiam să aruncăm mingea, nu să te ferești de ea ca de un trăznet, să mai încerci să o și prinzi, că doar aveai nevoie de vieți în plus.
30. Astfel aflai cine avea cea mai grea mână dintre copechipierii tăi.
31. Doar privirea era importantă în joc, și desigur, arma imaginară.
32. După ce ghiceai numărul, alegerea era numai a ta.

Sudoku

Codul lui Rebreanu
Anul II, nr. 3, sept.-oct. 2012

	5				9		7	3
6			2	8				
7			8	5		4		2
							8	
	6	8			2			5
5			9	2				4
	8		4	7		2		
		6			1			

grilă preluată de pe site-ul hangman.ro

